

Sprawozdanie

komisyi przemysłowej o sprawozdaniu Wydziału krajowego z czynności w zakresie przemysłu krajowego.

Krajowe szkoły zawodowe i warsztaty instrukcyjne.

Wysoki Sejmie!

Uchwałą Wysokiego Sejmu przekazane zostało do załatwienia komisji przemysłowej sprawozdanie Wydziału krajowego z czynności w zakresie przemysłu krajowego, łącznie z sprawozdaniem krajowej komisji dla spraw przemysłowych.

Sprawozdanie Wydziału krajowego i krajowej komisji przemysłowej, obejmuje wszelkie kierunki prac wchodzących w zakres przemysłu krajowego, natomiast sejmowa komisja przemysłowa mając na uwadze różnorodność spraw zebranych w sprawozdaniach wyżej powołanych, swoje sprawozdanie rozdzieliła na trzy główne działy, a niniejszem przedstawia Wysokiemu Sejmowi dział krajowych szkół i warsztatów zawodowych.

Wydział krajowy i krajowa komisja dla spraw przemysłowych przedłożyły Wysokiemu Sejmowi sprawozdanie z czynności za czas od 1. grudnia 1894 do końca listopada 1895 roku, po nadto krajowa komisja przemysłowa przy upływie 6-cio letniego peryodu urzędowania, skreśliła zarazem obraz swej działalności za ten czas ubiegły.

Sejmowa komisja przemysłowa przystępując do ocenienia czynności Wydziału krajowego i krajowej komisji dla spraw przemysłowych prócz załatwienia spraw bieżących i przedłożonych wniosków, czuje się zobowiązana, ażeby przynajmniej w krótkości swój pogląd wypowiedzieć i za ten ubiegły 6-letni okres czasu.

Przedłożone sprawozdanie daje obraz szczegółowy początku, rozwoju i dzisiejszego stanu szkół i warsztatów zawodowych istniejących w kraju. Praca ta jest pouczającą prawdziwie pamiątkową, co komisja z przyjemnością i wyrazem rzetelnego uznania podnosi.

Szkół zawodowych liczymy w kraju 31, wedle kategorii przemysłu; pięć szkół koszykarskich trzy kołodziejskie, dwie stolarskie, trzy garncarskie, trzy szewskie, dziewięć tkackich, jedna sukiennicza, jedna powroźnicza, trzy koronkarskie, a wreszcie jedna dla nauki hafciarstwa.

Z początkiem 1890 roku było założonych ogółem 17 szkół zawodowych, a w okresie sześć-letniego peryodu urzędowania krajowej komisji dla spraw przemysłowych powstały; trzy szkoły koszykarskie: w Dźurowie, Zatorze i Rudkach, kolodziejska w Grybowie, trzy szkoły szewskie: w Uhnowie, Witkowie i Starym Sączu; trzy szkoły tkackie: w Łańcucie, Rychwałdzie i Gorlicach, szkoła sukienicza w Rakszawie, powroźnicza w Radymnie i dla nauki hafciarstwa w Makowie — łącznie w liczbie czter-nastu.

Przepisy organizacyjne i statuta dotyczące planów naukowych, administracyi i kierunku wychowawczego z wyjątkiem warsztatu w Dźurowie, wszystkim szkołom i warsztatom zawodowym nadane zostały. Uregulowanie wewnętrznej organizacyi lu-stracye szkół przeprowadzane przez szefa Departamentu II. i członków krajowej ko-misji przemysłowej niewątpliwie przyczyniają się w wysokim stopniu do normalnego rozwoju szkół, i ten właśnie normalny rozwój konstatuje komisya sejmowa prawie we wszystkich szkołach zawodowych.

Lnstracye szkół przeprowadzane nie tylko pod względem fachowym, lecz także i administracyjnym, są nader ważne i wskazane, przeto komisya przemysłowa wyraża życzenie, ażeby w sprawozdaniach przedkładanych Wysokiemu Sejmowi wymienione były te szkoły, które corocznie zlustrowano.

Frekwencya uczniów w szkołach zawodowych licząc ogółem jest znaczną. Liczba uczniów wykazanych za rok 1895, wynosi 927 i w porównaniu z latami poprzedniemi wzrasta progresywnie. Wyjątkowo w niektórych szkołach, a mianowicie w warsztacie zawodowym tkackim w Błażowy, rażąco mało uczniów korzysta z udzielanych nauk — na I-szy kurs nikt się nie zgłosił, na II-gim roku nauki jest trzech, a na III-cim roku jeden uczeń. Niepraktykowane i tak znaczne zmniejszenie się liczby uczniów ma główny powód w braku silnej organizacyi części handlowej.

Jeżeli istniejący stan w niedługim czasie nie da się zmienić, natenczas zdaniem komisji należy szkołę zwinąć, a ewentualnie przenieść tam, gdzie z korzyścią dla prze-mysłu tkackiego tego rodzaju szkoła znaleźć będzie mogła potrzebne warunki do pra-widłowego rozwoju.

Koszta utrzymania licząc 28 szkół zawodowych wynoszą ogółem 88.745 zł. w. a., fundusz krajowy daje na ten cel 37.582 zł., czynniki miejscowe 26.843 zł., skarb pań-stwa 24.320 zł. Dotacya skarbu państwa w kwocie 24.320 zł. jest stosunkowo małą, w przeciwstawieniu do wydatków jakie ponoszą kraj i czynniki miejscowe w łącznej kwocie 64.425 zł. szczególnie dotacye skarbu państwa przyznane dla szkół zawodo-wych w Kamionce strumiłowej, Witkowie, Błażowy, Kosowie, Łańcucie, Rychwałdzie, Wilanowicach, Radymnie, Starym Sączu i Zakopanem są nieproporcjonalnie niskie i dlatego też sejmowa komisya przemysłowa wyraża zdanie, że należy domagać się od skarbu państwa znaczniejszych dotacyi na rzecz szkół zawodowych w kraju.

W sprawozdaniu zamieszczone dzieje założenia każdej z poszczególnych szkół i warsztatów zawodowych wskazują, że inicjatywa w zakładaniu tychże szkół wycho-dziła od czynników miejscowych. Ten proceder był dobry, gdyż szkoły powstały w tej części kraju i w tych miejscowościach, gdzie przemysł już istniał i jedynie należało ten przemysł rodzinny ulepszyć, podnieść i opieką otoczyć. Pozostawienie inicjatywy w zakładaniu szkół zawodowych czynnikom miejscowym, jak wyżej powiedziano, jest dobre ale tylko do pewnego stopnia — ma jednak tę słabą stronę, że założenie szkoły nie jest wypełnieniem programu ekonomicznego lecz dziełem przypadku.

Zdaniem komisji Sejmowej wcale nie osłabi inicjatywy czynników miejscowych ta okoliczność, jeżeli krajowa komisya dla spraw przemysłowych wyda i w drodze właściwej poda do wiadomości fachowo opracowany program w kierunku zakładania

szkół zawodowych w kraju, a tem samem będzie wiadomem czy prócz istniejących nie należy jeszcze innej kategorii szkoły zawodowe w kraju zakładać. Tego rodzaju program bez wątpienia mieć będzie znaczenie w tworzeniu i rozdawnictwie stypendyów dla uczniów szkół zawodowych.

Z kolei przechodząc do omówienia poszczególnych kategorii szkół, komisya w zupełności podziela zdanie, że pomieszczenie szkoły koszykarskiej w gminie wiejskiej może być korzystne, zwłaszcza w okolicy obfitującej w plantacye wikliny koszykarskiej i z tego powodu uważa za właściwe zaprojektowane przeniesienie szkoły koszykarskiej z Jasła do Skołyszyna, a wreszcie zamierzone utworzenie podobnych szkół w Wojsławiu w powiecie Mieleckim i szkoły w powiecie Tarnobrzeskim. Warsztaty zawodowe dla nauki koszykarstwa założone w miejscowościach, w których znajdują się wszelkie warunki sprzyjające rozwojowi szkoły bez wątpienia ludności korzyść przynoszą i liczyć mogą przynajmniej przez czas dłuższy na znaczną frekwencję.

W 1895 roku założono w Zatorze i Rudkach, dwa nowe warsztaty dla nauki koszykarstwa.

W dziale szkół stolarskich i w ogóle mających kształcić w wyrobach z materiałów drzewnych, przychodzi zaznaczyć, że warsztat kolodziejski w Grzymałowie otrzymał już statut organizacyjny, komitet nadzoreczy na podstawie statutu wybrano i, że w konsekwencji szkoła ma zabezpieczony rozwój normalny.

Uchwałą Wysokiego Sejmu powziętą w dniu 9. lutego 1895 roku przeznaczoną została kwota 5000 zlr. tytułem ryczałtowego czynszu względnie odszkodowania dla gminy miasta Żywca za umieszczenie tamtejszego krajowego naukowego warsztatu stolarskiego i wyrobu zabawek dzieciennych w budynku gminnym. Wobec nie dotrzymania zobowiązań przyjętych przez gminę miasta Żywca i okazanej niechęci Wydział krajowy domaga się uchylecia uchwały sejmowej, dotyczącej udzielenia subwencji gminie miasta Żywca, a natomiast projektuje przeniesienie szkoły stolarskiej z Żywca do Kalwaryi Zebrzydowskiej z tem jednakże dolożeniem, ażeby na cel przeniesienia i ustalenia szkoły kwota 6.500 zlr. do dyspozycyi Wydziału krajowego oddaną została.

Prócz zupełnej obojętności gminy m. Żywca i braku uczniów chętnych do kształcenia się w stolarstwie, za przeniesieniem szkoły do Kalwaryi Zebrzydowskiej przemawia ważna okoliczność. W miasteczku Kalwaryi, jak i w sąsiednich gminach zajmuje się 72 majstrów wyrobami stolarskimi, utrzymują oni 69 czeladników i 104 uczniów. Stolarze wyrabiają przeważnie tanie meble, zbyt na wyroby jest łatwy, jednak lepsza wprawa w rzemiośle i uszlachetnienie smaku w formach, produkeyę tę mogą podnieść i rozwinąć, a tem samem zapewnić pracującym znaczniejszy zarobek. Naprowadzone powody mając na względzie, Sejmowa komisya przemysłowa uznaje potrzebę przeniesienia szkoły stolarskiej z Żywca do Kalwaryi Zebrzydowskiej. Dział szkoły żywieckiej o ile odnosił się do wyrobu zabawek z materiału drzewnego, zostaje zwinięty i przeniesiony prawdopodobnie do Jaworowa to jest do miejscowości gdzie tego rodzaju przemysł oddawna istnieje, zatrudnia wiele rodzin a potrzebuje tak ulepszenia jak i opieki.

Szkoły szewskie założone i wprowadzone w życie wśród 6. letniego peryodu urzędowania krajowej komisji przemysłowej, rzeczywistą oddają usługę tej gałęzi naszego rękodzielnictwa. Szkoły prócz ogólnego kształcenia w wyrobach szewskich dają sposobność i starszym zawodowym szewcom ażeby mogli nietylko wyrabiać lepszej jakości buty jarmareczne lecz także obuwie dla armii. Za dokonane dotychczas roboty

dla armii wcale znaczne kwoty tytułem zarobku otrzymali szewcy, którzy mieli sposobność nabrać wprawy uczęszczając na kurs nadzwyczajny w szkołach szewskich w Uhnowie i Witkowie.

Czynione staranie przez Koło polskie w Wiedniu o przysporzenie szewcom znacznej stałej roboty obuwia dla armii, po expiracyi zawartych kontraktów z wielkimi przemysłowcami, prawdopodobnie pożądaný skutek odniosą i na tę chwilę, która w niedługim czasie (1898 r.) nadejdzie, winne szkoły przysposobić jak najznaczniejszą liczbę majstrów i czeladników obznajomionych dokładnie z wyrobami obuwia dla armii. Od czasu powierzenia robót obuwia dla armii wielkim przemysłowcom i zniesienia komisji odbiorczej w Jarosławiu, przemysł szewski zwłaszcza w zachodniej Galicyi nieustannie upada; szewcy materyalnie źle stoją, wyroby tychże pozostawiają wiele do życzenia, dla tego też mając tak widoczne dodatnie rezultaty z zakładania szkół szewskich, komisya przemysłowa wyraża opinię, że tego rodzaju szkoła, założona w środkowej i na kresach w zachodniej Galicyi, oddać może temu rękodzielnemu rzetelne usługi.

Szkoły garniearskie wykazują trwały rozwój, frekwencya uczniów wzrasta, a przemysł rodzimy dodatniem oddziaływaniem szkoły ulepsza się nieustannie.

W garniearstwie przychodzi zaznaczyć pomnożenie się nowych gałęzi przemysłu n. p. w Porembie wprowadzono wyrób naczyń kamionkowych w pierw z Morawy i Prus sprowadzanych; w Toustem w skutek orzeczenia krajowej stacyi Keramicznej wyrób fajansu włoskiego jest zapewniony. Rozwój szkół garniearskich, ulepszenie wyrobów i odkrycie nowych gałęzi tegoż przemysłu zawdzięczyć należy w znacznej mierze nadzwyczaj dodatniemu działaniu krajowej stacyi Keramicznej we Lwowie.

Krajowa szkoła tkacka w Krośnie, łącznie z warsztatami wzorowemi w liczbie 8-miu, ma za zadanie znajdujący się u nas w kraju do niedawna w zupełnem zaniedbaniu i npadku przemysł tkacki podnieść i ulepszyć; spowodować zastosowanie krosien nowej konstrukcyi, a wreszcie kształcić w tych gałęziach przemysłu tkackiego, które dotychczas w kraju nie były znane, a z korzyścią wykonać się dadzą na owym warsztacie. Wczasach dzisiejszego postępu na polu techniki tkackiej zadanie trudne, a jednak znane już w kraju wyroby wykonane w szkołach tkackich, czy też przez samodzielną tkaczy fachowo w szkołach wykształconych najlepiej adowadniają, że akcyja rozpoczęta w kierunku zakładania szkół tego rodzaju była potrzebną, a jest korzystną dla zarobkującej ludności.

Nie ulega wątpliwości, że z mechanicznym warsztatem konkurencyja nie jest łatwą i w pewnych warunkach wprost niemożliwą; doświadczenia nabyte w tym kierunku poncezają, że tam gdzie gęstość ludności jest większą a zarobek jest niski, bez wątpienia ręczna robota wytrzymuje tę groźną konkurencyję. Dla ręcznego tkactwa ma znaczenie, że niektóre tkaniny lniane korzystniej jest robić na ręcznym warsztacie a niektóre jak podwójne adamaszki, tkaniny ozdobne przetykane i wymagające znacznej ilości barw wprost inaczej wykonać nie można jak na ręcznym warsztacie. Tkacz galicyjski bez kwestyi znajduje się obecnie w mniej korzystnem położeniu dla braku przedsiębiorni w Kraju; jeżeli się zważy, że wskutek uchwał sejmowych ułatwiających założenie przedsiębiorni, samo założenie zapewne w niedługim czasie nastąpi i w obec istnienia Zakładu blichu i apretury w Krośnie wyrazić można uzasadnioną nadzieję że krajowy przemysł tkacki na więcej jeszcze silnych podstawach będzie ugruntowany.

Krajowa szkoła sukiennicza w Rakszowie jest jedynym tego rodzaju zakładem naukowym w Kraju. Komisya krajowa dla spraw przemysłowych o tej szkole powiada że „Oparliśmy się o miejscowość, gdzie domowy przemysł sukienniczy z dawien dawna kwitnął, znalazła od razu grunt właściwy, łatwo zgromadziła uczniów i znaj-

duje się w tem stadyum rozwoju, że niebawem będzie mogła zatrudnić 40 krosien tkackich“.

Wyroby teje szkoły przedstawione na Wystawie krajowej jak koce i sukna, cieszyły się uznaniem i miały powodzenie. Wskutek zgłaszania się znacznej ilości uczniów do szkoły sukienniczej, w wykonaniu programu szkoły, opartego na znaczniejszej ilości warstatach, Wydział krajowy licząc się z koniecznością, przystąpił do rozszerzenia szkoły, pomnożeniem liczby warstatów z 13 na 40.

Potrzebne dwie sale na pomieszczenie warstatów uzyskano przedłużeniem głównego budynku szkolnego. Dom przeznaczony na mieszkanie dla kierownika Zakładu i dwóch instruktorów został już zmurowany, a w bieżącym roku nastąpi zupełne wykończenie budynku.

Szkoły koronkarskie w Kańczudze i Zakopanem trwają na ustalonym stopniu rozwoju, a zmiana w tej kategorii szkół nastąpiła przeniesieniem Krajowej szkoły koronkarskiej z Muszyny do Starego Sącza. Gmina miasta Muszyny objawioną niechęcią i powziętą uchwałą, domagającą się zniesienia szkoły, spowodowała Wydział krajowy do aktów przeniesienia, a Sejmowa Komisya przemysłowa uznaje to zarządzenie za właściwe dla dobra szkoły. Zakład powstanie w warunkach, które nie uległy zmianie, zaś pomieszczeniem przy konwencie pp. Klarysek w budynku klasztornym uzyskał opiekę konwentu otaczanego powszechnym szacunkiem. Istniejące już szkoły i warsztaty zawodowe na podstawie planów naukowych obejmujących całość strony technicznej pewnej kategorii przemysłu, kształcą wprawdzie znaczną liczbę uczniów, natomiast w większej mierze nie mogą oddziaływać na szerszy ogół ludności chętnej bądź to przyswojenia sobie ulepszeń dotyczących przemysłu przez nich wykonywanego, lub też nabycia specjalnych, praktycznych wiadomości. Zamierzony cel da się osiągnąć w inny sposób, więcej może łatwy, przystępny, nie wymagający zbyt wielkich ofiar od czynników miejscowych, jeżeli do tej akcyi użyje się nauczycieli wędrownych, jak n. p. dla nauki koszykarstwa, tkactwa i garncarstwa. Myśl użycia nauczycieli wędrownych dla nauki w pewnych gałęziach przemysłu krajowego (tkactwo-górnictwo) nie jest nową; poruszał tę kwestję Wydział krajowy memoriałem z 16. września 1884 r. l. 21506 wystosowanym do Ministerstwa wyznań i oświaty, dalej w sprawozdaniu swoim za rok 1886 z czynności w zakresie przemysłu. Sejmowa Komisya w sprawozdaniu przedłożonem Sejmowi z r. 1887 uważa jako czynnik przyczynić się mający do rozwoju przemysłu, zaprowadzenie kursów wędrownych. Wreszcie Sejm krajowy na posiedzeniu z 15. Stycznia 1887 powziął uchwałę wzywającą c. k. Rząd, ażeby wyznaczył odpowiednią ilość stypendyów z funduszków państwowych na nauczycieli i instruktorów fachowych szkół przemysłowych, tudzież na nauczycieli wędrownych. Sejmowa Komisya przemysłowa, wyraża zdanie, że udzielaniem nauk fachowych za pomocą nauczycieli wędrownych nie obejmie się wprawdzie całości przedmiotu dotyczącego poszczególnej gałęzi przemysłu, jednak obznajomić można ze skutkiem szerszy ogół z ulepszonymi narzędziami i wyuczyć przynajmniej część techniki pierwszej kategorii przemysłu. Badania Wydziału krajowego byłyby wskazane w tym kierunku, czy i dla jakich kategorii przemysłu należy wprowadzić instytncyę nauczycieli wędrownych.

Uchwałami sejmowemi z 31. stycznia i 5. lutego 1895 r. przekazane zostały Wydziałowi krajowemu petycyje w sprawie założenia warsztatów: tkackiego w Ząbożcach, dla przemysłu drzewnego w Lutowiskach, garncarskiego w Kołaczycach i dla nauki koszykarstwa w Mielcu. Petycyje przytoczone Wydział krajowy odstąpił krajowej komisji dla spraw przemysłowych do zbadania, przeprowadzenia rokowań z czynnikami miejscowymi i postawienia odpowiednich wniosków.

Rokowania przeprowadzone z gminą miasta Zalożec wykazały, że ta gmina nie może dostarczyć lokalu, a po nadto Wydział powiatowy w Brodach nie jest skłonny przyczynić się datkiem na cel utrzymania szkoły; przeto na wniosek komisji Wydział krajowy załatwił odmownie petycję gminy Zalożec.

Co do pozostałych trzech petycji dotychczas nie załatwionych, Wydział krajowy zda sprawę Wysokiemu Sejmowi jak skoro wdrożone rokowania do pożytecznego rezultatu zostaną doprowadzone.

W ubiegłym roku, a w szczególności na posiedzeniu 7. lutego 1895 przy rozprawie nad rubryką XVI budżetu krajowego, Sejm polecił Wydziałowi krajowemu aby w porozumieniu z krajową komisją dla spraw przemysłowych wypracował i na najbliższej sesji sejmowej przedłożył projekt zasad, według których powinny być unormowane płace kierowników, nauczycieli i instruktorów szkół zawodowych.

Wedle relacji Wydziału krajowego sprawa ta jest przedmiotem rozległych badań ze strony krajowej komisji przemysłowej, a po ich ukończeniu Wydział krajowy tenże projekt przedłoży Wysokiemu Sejmowi.

Z kwestyą płacy ma związek ustalenie funkcyjaryszy szkół zawodowych na zajmowanych posadach i zabezpieczenie ich przyszłości prawem do emerytury, a w tej mierze Wysoki Sejm uchwałą z dnia 15. stycznia 1887 objawił zdanie przychylnie. Po myśli naprowadzonej uchwały Sejmowej i poszczególnych uchwał przez Wysoki Sejm powziętych Wydział krajowy stabilizował siedmiu zasłużonych kierowników szkół, a obecnie domaga się dla czterech tego rodzaju stabilizacji.

Sprawozdanie kończy Sejmowa komisya przemysłowa przedłożeniem Wysokiemu Sejmowi szeregu wniosków do uchwały, przyczem zaznacza, że w zupełności przyjmuje wnioski Wydziału krajowego odnoszące się 1) do uchylenia uchwały Sejmowej z 9. lutego 1895 udzielającej gminie miasta Żywca kwoty 5000 zł. tytułem ryczałtowego czynszu 2) do przyznania kwoty 6500 zł. na cel przeniesienia i ustalenia szkoły stolarskiej w Kalwaryi Zebrzydowskiej 3) do czterech stabilizacji.

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

I. Sejm przyjmuje do wiadomości sprawozdanie Wydziału krajowego z dnia 13. grudnia 1895 l. 80.581 i dołączone do niego sprawozdanie z czynności krajowej komisji dla spraw przemysłowych w zakresie szkół i warsztatów zawodowych.

II. 1. Sejm uchyla uchwałą swą z dnia 9. lutego 1895, mocą której przeznaczono do rozporządzenia Wydziału krajowego kwotę 5000 zł. tytułem ryczałtowego czynszu względnie odszkodowania dla gminy miasta Żywca za umieszczenie tamtejszego krajowego naukowego warsztatu stolarskiego i wyrobu zabawek drewnianych w budynku gminnym wystawionym podług planu przez Wydział krajowy zatwierdzonego, oraz wstawiono tę sumę do Rubr. XVI. wydatków preliminarza budżetu krajowego na r. 1896.

2. Sejm przewiduje natomiast do rozporządzenia Wydziału krajowego kwotę 6500 zł. na umieszczenie krajowego naukowego zakładu stolarskiego w Kalwaryi Zebrzydowskiej i wstawienia na ten cel kwoty 6500 zł. do Rubr. XVI. wydatków budżetu krajowego na r. 1896. Tem samym zostaje załatwioną petycja l. s. 216

III. Sejm poleca Wydziałowi krajowemu, ażeby stabilizował Stanisława Anczyca na posadzie kierownika i nauczyciela zawodowego krajowej szkoły sukienniczej w Rakszawie nadanej mu prowizorycznie dekretem Wydziału krajowego z d. 25. sierpnia 1893 l. 43.709 przyznał mu stałą płacę w kwocie 1500 zł. rocznie oraz przyznał mu prawo do emerytury na równi z innymi stabilizowanymi urzędnikami krajowymi wymienionymi w §. 12. ust. 2 lit. b) statutu emerytalnego, uchwalonego przez Sejm dnia 21.

stycznia 1889, tudzież z zastosowaniem uchwały sejmowej z dnia 3. stycznia 1874 i pod warunkami tą uchwałą określonymi wymierzał Stanisławowi Anczycowi trzy pięciolecia po 200 zł. w miarę ukończenia 5, 10 i 15 lat służby pełnionej przy tych samych stałych poborach na posadzie kierownika i nauczyciela zawodowego krajowej szkoły sukienniczej w Rakszawie.

Służba policzalna do emerytury poczyna się liczyć od dnia 1. września 1893 do kwinkweniów zaś od 1. stycznia 1896.

IV. Sejm poleca Wydziałowi krajowemu, ażeby stabilizował Franciszka Ksawerego Daniszewskiego na posadzie nauczyciela rysunków w krajowej szkole tkackiej w Krośnie, nadanej mu prowizorycznie dekretem Wydziału krajowego z dnia 10. grudnia 1890 l. 43.860 przyznał mu stałą placę w kwocie 1200 zł. rocznie oraz przyznał mu prawo do emerytury na równi z innymi stabilizowanymi urzędnikami krajowymi wymienionymi w §. 12 ust. 2 lit. b) statutu emerytalnego uchwalonego przez Sejm dnia 21. stycznia 1889 tudzież z zastosowaniem uchwały sejmowej z dnia 3. stycznia 1874 i pod warunkami tą uchwałą określonymi, wymierzał Franciszkowi Ksaweremu Daniszewskiemu trzy pięciolecia po 150 zł. w miarę ukończenia 5, 10 i 15 lat służby pełnionej przy tych samych stałych poborach na posadzie nauczyciela rysunków w krajowej szkole tkackiej w Krośnie.

Służba policzalna do emerytury poczyna się liczyć od dnia 1. stycznia 1891, do kwinkweniów zaś od dnia 1. stycznia 1895

V. Sejm poleca Wydziałowi krajowemu, ażeby stabilizował Bazylego Pyptiuka na posadzie kierownika i instruktora zawodowego w krajowym naukowym warsztacie tkackim w Łańcucie, nadanej mu prowizorycznie dekretem Wydziału krajowego z dnia 2. listopada 1889 l. 47.861, przyznał mu stałą placę w kwocie 720 zł. rocznie, oraz przyznał mu prawo do emerytury na równi z innymi stabilizowanymi urzędnikami krajowymi wymienionymi w §. 12 ust. 2 lit. b) statutu emerytalnego uchwalonego przez Sejm dnia 21. stycznia 1889, tudzież z zastosowaniem uchwały sejmowej z dnia 3. stycznia 1874 i pod warunkami tą uchwałą określonymi wymierzał Bazylemu Pyptiukowi trzy pięciolecia po 80 zł. w miarę ukończenia 5, 10 i 15 lat służby pełnionej przy tych samych stałych poborach na posadzie kierownika i instruktora zawodowego w krajowym naukowym zakładzie tkackim w Łańcucie.

Służba policzalna do emerytury poczyna się liczyć od dnia 1. listopada 1889 do kwinkweniów zaś od 1. stycznia 1895.

VI. Sejm poleca Wydziałowi krajowemu, ażeby stabilizował Stefana Skrypniczuka na posadzie instruktora zawodowego w krajowej szkole garncarskiej w Kołomyi, nadanej mu prowizorycznie dekretem Wydziału krajowego z dnia 24. lipca 1890, l. 31.783 przyznał mu stałą placę w kwocie 720 zł. rocznie oraz przyznał mu prawo do emerytury na równi z innymi stabilizowanymi urzędnikami krajowymi wymienionymi w §. 12 ust. 2 lit. b) statutu emerytalnego uchwalonego przez Sejm dnia 21. stycznia 1889, tudzież z zastosowaniem uchwały sejmowej z dnia 3. stycznia 1874 i pod warunkami tą uchwałą określonymi, wymierzał Stefanowi Skrypniczukowi trzy pięciolecia po 80 zł. w miarę ukończenia 5, 10 i 15 lat służby pełnionej przy tych samych stałych poborach na posadzie instruktora zawodowego w krajowej szkole garncarskiej w Kołomyi.

Służba pobieralna do emerytury poczyna się liczyć od dnia 16. sierpnia 1890, do kwinkweniów od 1. stycznia 1895.

VII. Poleca się Wydziałowi krajowemu, ażeby przez komisję krajową dla spraw przemysłowych przeprowadził studia i zebrał materiały mogące posłużyć do ułożenia programu zakładania szkół zawodowych, i program taki Sejmowi we właściwym

czasie przedłożył, uwzględniając w nim potrzeby i właściwości poszczególnych okolic kraju.

VIII. Poleca się Wydziałowi krajowemu aby w porozumieniu z krajową komisją dla spraw przemysłowych zbadał czy i dla jakich kategorii przemysłu kursa wędrownie można zaprowadzić, a z wyników badań zdał sprawę Sejmowi na najbliższej sesyi.

XI. Wzywa się c. k. Rząd, aby na rzecz utrzymania szkół zawodowych w kraju przyznał wyższe dotacje.

Lwów dnia 21. Stycznia 1896.

Przewodniczący :

Stanisław SzepanoSzewski.

Sprawozdawca :

Bolesław Zardecki.